

[Olufson.]

den Del, der bliver tilbage, saa lille, at det ikke kan betale sig for Menighedsraadet at overtage Præstegaarden. Den Gang Kirkeministeriet havde taget den Stilling, at de $\frac{2}{3}$ af Jorden skulde blive ved Præstegaarden, erklærede Menighedsraadet og deri et Medlem af Præstegaardskommissionen sig for Udstykning til Bunds.

Saa kommer det andet Stadi i denne Sag, og det er det, at Kirkeministeriet griber ind og siger, at med Hensyn til det Forslag, der er kommet fra Menighedsraadet angaaende Restaurering af de gamle Bygninger, har Kirkeministeriet ingen Midler til at imødekomme Andragendet. Dér mener jeg ogsaa, at den højtærede Kirkeminister er gaaet udenfor sin Beføjelse og har fortolket Loven paa en saadan Maade, at han lægger et vist Pres paa Menighedsraadet til at beholde Jorden, saaledes som Kirkeministeren ønsker. Lov Nr. 537 af 4. Oktober 1919, § 3 siger angaaende dette Forhold:

„For saa vidt Omkostningerne ved Nedrivning af de ved Salget af Jorderne overflødiggjorte Avlsbygninger eller ved dissers Omdannelse til Brug for den Avling, der forbliver ved Embedet, ikke kan dækkes af, hvad der indkommer ved Bortsalg af Bygningsmaterialerne fra de til Nedrivning bestemte Dele af Bygningerne, skal det manglende Beløb godtgøres Embedet af Statskassen“.

Det siges dér tydeligt og klart, at Statskassen skal betale det, det koster at faa Bygningerne restaureret, og dér har man jo ikke været smaalig, det var det, jeg pegede paa. I Bilaget til det sidst aflagte Statsregnskab, Side 516—17, ser man, at der til Agri Præstegaard er brugt 10 684 Kr., til Randlev Præstegaard 13 938 Kr., til Julstrup 10 000 Kr. og til Volstrup 11 330 Kr. — det er ganske vist de højeste Summer, jeg har taget, men det viser, at man ikke fra Kirkeministeriets Side er bange for at ofre Penge her. Men her, hvor der er Tale om, at Menighedsraadet forlanger et forholdsvist lille Beløb for at restaurere de Bygninger, som bliver tilbage, siger den højtærede Kirkeminister: Nej, hvis I vil have dem restaureret, bliver det jeres egen Sag, og Ministeren fortolker faktisk Loven paa en saadan Maade, at han gennemtrumfer det, der er hans principale Opfattelse.

Vi kan strides om, hvorvidt det er rigtigt, at der bliver Jord tilbage ved Præstegaardene eller ej; dér kan vi have forskellige Meninger. Jeg mener — og det er en Opfattelse, som lidt efter lidt ogsaa bliver

gjort gældende rundt omkring i Menighedsraadene —, at det godt i Fremtiden kan blive en dyr Sport for Menighedsraadene at beholde Jorden ved Præstegaardene. Den højtærede Minister mener, at det vil være en Fordel. Netop dette Menighedsraad har imidlertid i Nabolaget sørgelige Erfaringer for, hvilke Bryderier Menighedsraadene kan faa, naar hele Præstegaarden kommer ind under Menighedsraadets Bestyrelse, naar Menighedsraadene selv kommer til at staa med det økonomiske Ansvar. Ganske særlig i Nedgangstider kan det, hvis man faar en daarlig Forpagter, give Anledning til Bryderier af en saa utaalelig Art, at det vil blive vanskeligt for Menighedsraadet at overvinde dem.

Netop denne Opfattelse giver Menighedsraadet som Begrundelse for, at det vil af med hele Jorden; det har i Nabolaget set Eksempler paa, hvilke Bryderier Menighedsraadet kan faa, de har set, at det ikke er nogen økonomisk Fordel, men at det derimod volder en hel Bunke Bryderier, og det ønsker Gjested Menighedsraad ikke, og derfor gør det den Indstilling her.

Jeg forstaar overhovedet ikke, at den højtærede Minister, da det er en Kendsgerning, at to af tre af Præstegaardskommissionens Medlemmer foreslaar Udstykning, det samlede Menighedsraad foreslaar det samme, alle praktiske Grunde taler derfor, kan sidde i den røde Bygning og fuldstændig gaa imod alt, hvad der er indstillet i denne Sag ude fra Landet.

Holdgaard: Jeg kan kun beklage den Stilling, den højtærede Kirkeminister vedblivende synes at ville indtage, og jeg nødes til i nogen Maade at forsvare Menighedsraadet mod de Angreb, man maa sige, Ministeren rettede mod det. Naar Ministeren siger, at Menighedsraadet har foretaget Svingninger i sit Standpunkt, maa jeg derfor hævde, at i de skriftlige Indstillinger, jeg har set, er der ikke foretaget nogen som helst Svingning, medmindre Ministeren vil paastaa, at det er en Svingning, at Menighedsraadet først siger: Vi ønsker at bevare hele Jorden, men senere, naar det ikke kan det, naar Kirkeministeriet mener, at det er klogere paa det og ikke vil bøje sig, siger: Saa ønsker vi alle Jordlodderne udstykket.

Nu kan den højtærede Minister jo sige, at det Standpunkt, de to Menighedsraad har indtaget, er af kortsynet Art. Det synes jeg imidlertid ikke, den højtærede Minister skulde sige overfor de praktiske Folk derovre, som skal lede de Landbrug, der bliver tilbage, det synes jeg ikke, man fra Admini-